

Särtryck ur Göteborgs handels- och sjöfarts-tidning 23 november 1942. I dag

Vardagstryck

National Library
of Sweden

I DAG

Medan vår störste statsman vänslas med nassarna, ligga kommissionerna i för att få det så livligt som möjligt på livsmedelsmarknaden och herr Söderlund pysslar för att vårt näringsliv går i stå. För att icke inflationen må hämmas ställa vi flott miljoner till förfogande för de utländska makter, vilka köpa hos oss och äro oförmögna att betala sina inköp. Vi ge Finland den ena miljonkrediten efter den andra, avstå från räntorna eller nöja oss med hälften och nerskriva andra till 1 %. Det är en utomordentlig placering. Risker att vi skulle få igen något av dessa pengar är minimal. Vi finansiera Danmarks export av livsmedel till Finland. Den export till Sverige, som kommer ifråga var av enklare art.

Men, säger den fåkunnige, denna politik är det ju intet sammanhang i. Inte det? Krediterna säger den fåkunnige befordra ju den inflation, som tvångströjan på näringslivet föregavs skola förhindra. Nå än sen då. Det finns väl högre hänsyn att ta än sådana. Finland är det tredje rikets förbundsbroder, glöm icke det. Det tredje riket önskar också, att den tyska metoden att insnöra näringslivet i tvångströja skall tillämpas i alla länder, vilkas varor den har behov av. Det tredje riket ser med välbehag till nassar och nassevänner. Det ogillar däremot bestämt demokratin och allt dess väsen. Och slik anstötighet ha vi nu, tack vare den socialdemokratiska samlingsregeringen, hyfsat av oss. Denna ministär är så mån om demokratin att den stryper den för att den inte skall komma till skada. På så sätt har den omtänksamma regeringen sört för att svensk demokrati icke längre väcker förargelse. Om än en del demokratiska termer ännu äro i svang, så kunna augurerna le förstående mot varandra, när de mötas. Realpolitiker fästa sig icke vid tomma fraser. Hemligstämpeln sörjer för renhårighet i det allmänna. Den användes utan knussel. Kungens telegram till nassemötet i Malmö blev dock lika litet hemligstämplat som meddelandet om hans mottagande av styckjunkarens försäkran om tro- och huldhet. Båda nyheterna spredos genom tidningarnas telegrambyrå.

Den fåkunnige tar sig kanske om pannan och undrar, om det är han eller styresmännen, som äro klunsiga i klotet. Det är han. Naturligtvis. Har man då, frågar han, ännu den arbetshypotesen, att Tyskland kommer att segra? Har icke herrn observerat, att vårt land är strängt neutralt? Ledsamst nog — vi mera ledsamt av hänsyn till den fåkunniges sinnesförfattning — är hans svar på frågan ett flatskratt. Är det ett sätt att bedöma vår regerings statskonst? Är icke inom den samlad alla de stora partiernas politiska erfarenhet? Där sitta Rasjön och Bramstorp bänkade samman med Günther och Westman och Bergquist och Sköld. Vad göres oss mera vittne behov? Och gemene man, denne enfaldige människa, ser bara road ut. Kan inte hr Westman skriva en lag, som förbjuder menigheten att skratta åt regeringen? Inskrides icke här med kraft, kommer snart hela folket att flina, så fort regeringens klockhet prisas. Sådant vittnar om dålig disciplin.

Ett rykte — svansen mellan benen svenska lejon, nej förlåt tigrar — som påstår att visst missnöje med regeringens metoder skulle ha yppats i riksdagskretsar, faller på sin egen orimlighet. Någon bekräftelse har icke heller vunnits på en uppgift att kommunisterna ämna uppvakta kamrat Gustaf för att betyga honom sin huldhet och sola sig litet i nådens sken. Kunglig socialdemokratien kunde tåla att vi fingo kungliga nassar, men lär bestämt motsätta sig att hovleverantörstiteln får givas åt kommunisterna. En återförsäkring även på det hållet vilja de icke veta av. Det påstås rent av att kommunisterna själva inte skulle vilja följa nassarnas föredöme. Det vore märkvärdigt om de voro så blyga att de generade sig för att bekänna den allena saliggörande larygheten. Slik drumlighet kan man kanske dock tilltro dem, fast det är smärtsamt att dylika svenskar finnas. Partiet bör sannerligen förbjudas.

1942

